

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй”

Рік XXIV. Число 2.

Торонто, Ont.

Березень

1963

March

Toronto, Ont.

Рік XXIV. Число 2.

ВОСКРЕСЕННЯ ІСУСА ХРИСТА

“Ангел Господень, зійшовши з неба, прийшов відкотити камінь від дверей і сів на нім” (Мат. 28:2).

Святі жінки пішли до гробу, щоб намастити тіло Христове пахощами. При цім вони казали одна одній: “Хто відкотить нам каменя від дверей гробу”? Це питання висловлює і підсумовує жадання всесвіту. Смерть кидає свою загрозову тінь на життя кожної людини, відбираючи в неї певність і мир. Хто відкотить нам цього каменя? Матеріалізм, сумніви, невдоволення, людська філософія виявили себе цілком безсилами і неvistачальними, щоб піднести цю страшну скелю смерті. Проте, люди мали інстинктовне знання, що цей світ не є всім, що може бути інше життя, що раціональна людина не прийшла в цей світ, щоб загинути без сліду. Але хто мав би овітити життя і безсмерття для людства?

Жінки мали перед собою дві труднощі. Камінь був дуже великий, на нім була печать закону. В додаток його охороняли представники уряду.

Смерть була, немов би цим великим каменем і у смертельних людей не було сили зсунути його з місця. Ця універсальна смерть, що панувала над людством, була платнею за гріх, за переступи праведного закону. Хто мав би владу і силу зламати печать закону і усунути її?

Окрім каменя і печаті, демонічні сили, і сили пекла стерегли, і стояли на сторожі перед гробом. Це було їх найважливіше завдання тоді, ці самі сили пекла і в наші дні стоять сторожею над життям і волею нашого поневоленого народу, пильнуючи каменя, що ним придавлено народ. Їх намаганням і метою є не допустити до воскресіння з мертвих краю і народу. Хто мав би відкотити каменя від гробу Христового і хто може відкотити каменя з дороги до життя для нашого народу тепер? Камінь є надто великий, на нім печать закону і зла сторожа. Мудреці і царі

не знайшли відповіді, але відповідь дано жінкам. Коли вони прийшли до гробу, в якому поховано Христа, вони знайшли гріб порожнім. Христос у став із мертвих. Порожня домовина є відповіддю на запитання світу. Так існує інше життя, люди житимуть знову, бо Христос живе і з ним всяка правда і правда нашого народу.

Тепер ніщо не зможе стримати життя вічне і воскресіння дітей Божих. Не зможе затримати їх в неволі смерті: ані великий камінь, ні печать закону ні пекельна сторожа.

Порожня домовина і відкочений камінь проповідують нам наше власне воскресіння та воскресіння нашого народу з нелюдської неволі пекельних сил і смерті. Ця наша певність походить і будується на воскресінню Христа, про якого так слушно сказав відомий історик Джін Ріхтер: “Христос, будши найсвятішим поміж потужних і найпотужнішим поміж святих, зрушив імперію з їхніх основин, звернув потік століть з їх річища і продовжує керувати будучиною”.

Відкочений камінь так само провіщає руїну. Наш Господь прийшов у світ, щоб знищити діла диявола. Імперія диявола як великий замок із граніту здається неприступним у світі. Обгоржений всяким лідством, умом, хитрістю і нечистотою, його збудовано на людських кістках і цементовано кров'ю.

Але в повені часу прийшов Побідник, щоб знищити діла диявола. В день Його воскресіння захиталися підвалини замку і наріжний камінь, на якому стояв замок, було відкочено й перевернено і вся страшна будова розпалася. Коли було відкочено каменя від гробу Христового, це було пророцтвом, що кожний камінь в будинку сатани впаде так, що не лишиться каменя на камені і разом з ним згине все, що сили тьми нагромадили від днів їх відступства. Камінь відкочений від дверей гробу подає нам радісну певність. Зло і його на-

вала ще сильні, але вони впадуть.

Беззаконня ще панує, чимало ще боронять зла, народи сидять в темряві, нужді і неправді. Чимало поклоняються “червоної блудниці, що сидить на звірі кармазиновому, повному і-

мен хули . . . а в неї золота чаша в руці її повна гидоти і нечистоти”, але Христос так потряс основинами в цій системі зла, що будьте певні, увесь будинок, збудований на неправді і стражданнях, розвалиться.

В цій певності ми вітаємо всіх, “Христос Воскрес!”

ЯК ІТИ ДО ЦЕРКВИ

Сама присутність у церкві не є вистачальною. Служіння Божі вимагає й заслуговує цілковитої та активної участі. Ухилияється від активності, означає — позбавляти себе сили, яка може надати в нашому житті правдивого значення.

Тисячі людей кожної неділі ранком прогавлюють найбільші можливості їхнього життя. І не можна сказати, що ті люди не йдуть до церкви. Вони йдуть. Але коли вони уже в церкві, то не знають, як покористуватися необмеженою силою, що криється в них самих.

Для багатьох членів церкви недільний ранок буває таким: По виповненому тижневі, митущню, напруженням та пізній суботній ночі, вони встають, снідають і поквално вибираються до церкви. Дещо задихані спішають, щоб захопити ще вступну пісню. Відтак займають свої місця, а решту залишають для Бога, проповідника та хору, — думаючи, що це вже і все, заради чого вони до церкви прийшли.

Замість брати живу участь в служінні Божі, вони бувають лише пасивними глядачами урочистості, яка повинна б зворушити їхню душу та відсвіжити цілу істоту. Такі церковні парафіяни вертаються до своїх буднів недіткнуті духовним переживанням.

Моя приятелька була дуже затрубованою, коли в її громаді новий проповідник заступив її улюбленого пастора, який довгий час обслуговував цю громаду. Вона утратила прекрасні проповіді та теплу особистість старого проповідника, й стала почуватися розстроєною та пригнобленою кожного разу як приходила до церкви.

“Пощо мені йти до церкви”,

питала себе, — “коли я так мало маю користі з тих богослужень”. Їй здавалося, що вона може далеко краще провести час вдома, на читанні та служінні своїм власним способом.

“Я вважаю, що ви не знаєте, чого ви ходите до церкви”, — сказав до неї її приятель. — “Ви одержуєте мало користі з богослуження тому, що ви даєте ще менше.”

Тими словами вона була глибоко вражена. Вона була точним церковним членом ціле її життя. Вона жертвувала для своєї церкви та працювала в церковних комітетах. І чи не було це даванням?

“Давання, про яке тут говориться, не має нічого спільного з грошима або часом, витраченим на церковну працю”, заявив їй приятель. — “Я говорю про те, як багато ви самі себе віддаєте дійсному служінню Божі. Служіння не є покірністю, а активною участю. Коли ви говорите, що ви не вдовольняєтесь ходженням до церкви, або не вдовольняєтесь проповідями проповідника, то ви згубили справжню ціль ходження до церкви. Ми не можемо сидіти на задніх лавках і критикувати богослуження, немов би ми критикували театральний виступ чи концерт. Сам акт богослуження є актом в повному розумінні цього слова. Кожен із нас мусить брати участь у ньому, якщо наше ходження до церкви має мати додатний вплив на нас”.

Идучи за вказівками її приятеля, ця жінка відшукала правдиве значення ходження до церкви: радісне й побуджуюче переживання. Вона почала приходити до церкви на пару хвилин раніше, щоб мати нагоду в тишині помолитися й відчутти

(Продовження на ст. 2)